

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220202308
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8220202308.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filákovského a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobcu: A. B., nar.: XX.XX.XXXX, bývajúceho v C., D. E. F. C. G. X, právne zastúpeného: Mgr. Petrom Troščákom, advokátom so sídlom v Prešove, na ul. Hlavnej č. 50, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, na ul. Štúrovej č. 2, o náhradu škody s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 23.03.2022 č.k. 8C 67/2020-99, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Mení rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalobcovi sa priznáva náhrada trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada nepriznáva.

odôvodnenie:

Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.443,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.243,64 eur od 09.12.2020 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre skutok, pre ktorý následne bola podaná obžaloba, ale žalobca bol na odvolanie súdom spod tejto obžaloby oslobodený. V súlade s článkom 2 Civilného sporového poriadku, každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. V tejto súvislosti sa odkázalo na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.07.2016, sp. zn. I.ÚS 320/2016, kde sa konštatuje, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa

nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania. Preto i v prejednávanej veci sa muselo konštatovať, že čo do základu nároku je žaloba dôvodná. Žalovaného obrana spočívala najmä v poukázaní na to, že v prípravnom konaní sa zásada „in dubio pro reo“ aplikovať nemôže, a že prokurátor i za takého skutkového stavu, aký bol zistený, nemohol inak, ako obžalobu podať. V tomto súd plne so žalovaným súhlasil a mal za to, že bolo úlohou okresného súdu správne vyhodnotiť dôkaznú situáciu a podľa toho rozhodnúť. Zatiaľ čo podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa v prípade náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vyžaduje, aby bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, pričom sa najprv vyžaduje podanie riadneho opravného prostriedku, ústavný súd v prípadoch zastavenia trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby, považuje za správny taký výklad tohto ustanovenia, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Preto nie je rozhodujúce, či malo byť trestné stíhanie zastavené už na začiatku, či mala alebo nemala byť podaná obžaloba, ale to, že žalobca bol súdom spod obžaloby oslobodený.

Žalobcovi tak patrí náhrada škody, ktorú si uplatnil titulom náhrady trov obhajoby podľa ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Po preskúmaní dôvodu a výšky trov obhajoby, ktoré žalobca žiadal nahradiť, bolo zistené, že tieto sú vyčíslené správne. Obhajca žalobcu vykonal úkony obhajoby tak, ako ich žiadal žalobcovi nahradiť. V tejto súvislosti žalovaný nárok žalobcu nepoprel, len konštatoval, že nemá k dispozícii vyčíslenie a potvrdenie o úhrade žalobcom. Nakoľko žalobca preukázal výšku trov obhajoby, ako i to, že žalobca sumu 1.300 eur titulom trov obhajoby dňa 02.10.2020 obhajcovi zaplatil, právo na zaplatenie sumy 1.243,64 eur mu bolo priznané.

Vo vzťahu k žiadanej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo skonštatované, že čo do základu, je potrebné stotožniť sa s tvrdeniami žalobu, ktoré vychádzajú z predpokladu, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Tak je tomu i v predmetnej veci. Treba konštatovať, že vedením trestného stíhania voči žalobcovi, ktoré bolo neskôr vyhodnotené ako nezákonné, vznikla nemajetková ujma.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím na 4 okruhy vymedzené zákonom, ktoré sa týkajú osobnej sféry poškodeného, závažnosti vzniknutej ujmy, závažnosti následkov, ktoré poškodenému vznikli v súkromnom živote a závažnosti následkov, ktoré mu vznikli v spoločenskom uplatnení. Zároveň výška nemajetkovej ujmy nesmie byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa zákona č. 274/2017 Z.z. Čo sa týka rozsahu odškodnenia obetí trestných činov (§ 12 zákona č. 274/2017 Z.z.), v prípade ujmy na zdraví sa toto odškodňuje podľa osobitného predpisu. Nemajetková ujma sa odškodňuje vo výške desaťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu (§ 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z.z.). Z uvedeného je zrejmé, že zákon č. 514/2003 Z.z. čo do rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch neodkazuje na ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 13), kde výška nemajetkovej ujmy nemá hornú hranicu. Naopak, zákon výslovne ustanovuje, že táto nesmie byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa zákona č. 274/2017 Z.z. Tu už je stanovená horná hranica, po ktorú možno nemajetkovú ujmu priznať, a to je 10-násobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu; pre potreby náhrady za ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím treba vychádzať z momentu, kedy došlo k neoprávnenému zásahu a teda momentu, kedy bolo nezákonné rozhodnutie oznámené žalobcovi (26.03.2018).

Mesačná minimálna mzda pre rok 2018 bola 480 eur (Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 278/2017 Z.z.). 10-násobok potom predstavuje 4.800 eur. Čo do rozhodnutia v akej výške možno žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch priznať, sa vychádzalo z toho, že posudzovaná oblasť podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. sa vzťahovala na ujmu tvrdenú žalobcom. Neboli

preukázané, ani tvrdené následky, ktoré by žalobcovi vznikli v spoločenskom uplatnení. Nebola mu znížená známka zo správania, udelené pokarhanie, odložená maturitná skúška, ani zistené prekážky pri hľadaní si zamestnania a podobne. Rovnako tak neboli tvrdené ani preukázané nepriaznivé následky, ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote, napr. následky v partnerskom živote, citovej oblasti, strata priateľov. Bolo preukázané len to, že žalobca trpel pocitom krivdy. Prežívanie tejto krivdy ale nebolo sprevádzané následkami na zdraví žalobcu, stres si nevyžiadal lekársku intervenciu, žalobca v dôsledku trestného stíhania nestratil priateľov, nemal problémy v škole, matka ho podporovala a bola mu oporou. Orgány činné v trestnom konaní a súd ustálili vinu žalobcu na základe dôkazov, ktoré boli neskôr odvolacím súdom vyhodnotené ako nedostatočné, pričom zároveň žalobca na toto upozorňoval od začiatku trestného stíhania, využíjúc i mimoriadny opravný prostriedok. Nakoľko uvedený skutok žalobca nespáchal, oprávnené mohol trpieť pocitom krivdy z toho, že pre spáchanie trestného činu v minulosti bude teraz každý skutok možné pripísať jemu, i keď ho nespáchal. Svoju nevinu bránil konštantne od vznesenia obvinenia, tvrdením stále tých istých skutočností. Až odvolací súd na tieto prihladol. Pociť krivdy sprevádzala i nedôvera v orgány verejnej moci, ktoré obranu žalobcu odmietali a nevinu žalobcu po 2 rokoch a 3 mesiacoch konštatoval až odvolací súd.

V prejednávanej veci nepostačuje konštatovať porušenie práva vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.), ale je tu dôvod na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bolo preukázané, že okrem pocitu krivdy a myšlienok o veci, nevznikla žalobcovi ďalšia ujma v inej oblasti jeho života. Treba však uznať, že žalobca musel čeliť nedôvodnému trestnému stíhaniu 2 roky a 3 mesiace, zúčastňovať sa úkonov trestného konania, pričom už hneď po vznesení obvinenia poukázal na nedôvodnosť vedenia trestného stíhania. Jeho argumentáciu nezohľadnil ani vyšetrovateľ, ani prokurátor, ani generálny prokurátor, ani okresný súd. Stalo sa tak až na odvolanie. Potom okolnosti, za ktorých došlo k vzniku nemajetkovej ujmy a ich závažnosť je potrebné hodnotiť ako také, ktoré odôvodňujú priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Vzhľadom na uvedené žalobcovi bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.200 eur. Táto suma je primeraná tomu, že ak horná hranica nemajetkovej ujmy v tejto veci predstavuje 4.800 eur a súd posudzuje 4 okruhy, v ktorých nastali tvrdené následky, potom 1/4 z tejto sumy je 1.200 eur. Za plne naplnenú sa považovala podmienka vyplývajúca z ust. § 17 ods. 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., a to, že okolnosti, za ktorých došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, je potrebné považovať za závažné. Čo do zvyšku bola žaloba zamietnutá. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že je treba pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzať z akéhosi kľúča vytvoreného krajskými súdmi, prvoinštančný súd uviedol, že aplikovaná právna norma je dostatočne určitá a zámer zákonodarcu jednoznačný v tom, že neodkazuje na občianskoprávne predpisy, kde výška nemajetkovej ujmy nemá hornú hranicu, ale výslovne ukladá povinnosť postupovať v prípade náhrady nemajetkovej ujmy podľa Zákona o odškodňovaní obetí trestných činov, kde výška nemajetkovej ujmy hornú hranicu má.

Výrok o trovách bol odôvodnený ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

Žalovaný bol v konaní pomerne úspešnejší, avšak náhradu trov konania si neuplatnil a preto mu ich náhrada priznaná nebola.

Proti tomuto rozsudku, s výnimkou výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby z titulu náhrady nemajetkovej ujmy mu bolo priznaných ďalších 8.800 eur a žalobcovi priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Ako dôvod uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal všetkými hlavnými kritériami, ktoré majú vplyv na určenie výšky nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom značnú pozornosť si vyžadovalo kritérium pod písm. b) tohto ustanovenia a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Okolnosťami, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo sú nepochybne okolnosťami trestného stíhania a vznesenia obvinenia žalobcovi, ako aj vedenie trestného stíhania orgánmi činnými v trestnom konaní až do právoplatného skončenia tohto trestného konania. Poukaz žalovaného na odpis z registra trestov je nepochopiteľný a nelogický, pretože žalobca nežiada

nahradiť škodu v súvislosti s inými trestnými konaniami, kde mal byť odsúdený. Z logiky žalovaného potom vyplýva, že už v minulosti odsúdená osoba môže byť nezákonne trestne stíhaná aj opakovane bez možnosti priznania nároku na náhradu škody, teda ide o podporovanie štátnej šikany proti tým zlým v minulosti odstúpeným osobám. Je nepochybné, že žalovaný po celý čas nemá žiadnu úctu k základným ľudským právam a základným zásadám trestného konania. Je pritom nepochybné, že kriminálnu minulosť nemožno považovať ani len za nepriamy dôkaz.

Podstata problému a z toho vyplývajúci nezákonný stav spočíva v tom, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané absolútne nezákonne a nelogicky bez existencie čo i len minimálnych zákonných dôvodov pre vznesenie obvinenia v zmysle ust. § 206 Trestného poriadku. Žalobcovi sa javí, že obvinenie mu bolo vznesené úmyselne a išlo o šikanu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, prípadne išlo o to, aby orgány činné v trestnom konaní mali štatisticky vykázaných čo najviac vznesených obvinení, aby bolo možné vo vzťahu k Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky alebo Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky sa chváliť tým, že stúpa počet zistených páchatelov trestnej činnosti, čo sa realizuje cez vznesenie obvinenia. Práve v takomto vyššie opísanom zjavne nezákonnom konaní orgánov činných v trestnom konaní spočívajú okolnosti, za ktorých došlo k nemajetkovej ujme, pričom tieto okolnosti majú bezprostredný vplyv na to, aby došlo k určeniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy vo vyššom rozsahu oproti bežnému rozsahu, kedy nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní nie je až taký „okatý“, pričom práve súdne rozhodnutia vyšších súdov vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy, ktoré by mohli byť až precedenčného charakteru v súvislosti so zvýšenou výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, môžu pôsobiť na najvyšších predstaviteľov zainteresovaných štátnych orgánov (polícia a prokuratúra) tak, aby títo netolerovali zjavne nezákonné postupy a zneužívanie moci a porušovateľov aj riadne trestali, čím by došlo k vytvoreniu akejsi prevencie do budúcnosti.

Vo vzťahu k neprímerane nízkej výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na konštantnú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, napr. na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.11.2017, vydaného vo veci 3Cdo 156/2017, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.08.2019 vydaného vo veci 4Cdo 125/2019.

Za nedôvodné a nelogické žalobca označil i výpočty súdu prvej inštancie vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy, s ktorými nesúhlasí. K zásahu do osobnosti žalobcu nedošlo len v roku 2018, kedy mu bolo vznesené obvinenie, ale tento zásah pretrvával aj v roku 2019 a v roku 2020 a to až do momentu, kedy bol žalobca oslobodený spod obžaloby.

Čo sa týka výroku o trovách, tento je zjavne nezákonný a nepochopiteľný, pretože žalobca bol v celom rozsahu úspešný, čo do základu a výšky nároku na náhradu účelne vynaložených trov konania, ako aj čo do základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

Žalovaný navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu smerujúce proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti nie je opodstatnené.

Vo veci samej sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Vo vzťahu k namietanej výške priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné poukázať na ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenstvom uplatnení.

V ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. sú vymenované viaceré kritéria, avšak ide o výpočet demonštratívny. Vzhľadom na rozmanitosť jednotlivých prípadov treba túto normu považovať za normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd vzhľadom na konkrétne okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie formy, resp. výšky zadosťučinenia. V prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, bude potrebné pri povahe a dĺžke trestného konania prihliadnuť najmä na závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo a na závažnosť následkov spôsobených trestným stíhaním v osobnostnej sfére poškodeného.

Aj keď žalobca musel čeliť nedôvodnému trestnému stíhaniu 2 roky a 3 mesiace, zúčastňovať sa úkonov trestného konania, čo bez akýchkoľvek pochybností muselo v ňom vyvolať pocit krivdy sprevádzaný i nedôverou v orgány verejnej moci, ktoré jeho obranu odmietali, na strane druhej je ale potrebné skonštatovať, že trestné stíhanie nemalo nepriaznivé dôsledky na súkromný život žalobcu, jeho zdravotný stav, partnerské, rodinné, či spoločenské vzťahy. V dôsledku trestného stíhania neustratil priateľov, nemal problémy v škole a matka mu bola stále oporou. Za takejto situácie priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.200 eur je primerané.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 C.s.p. rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

Zároveň zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania (§ 388 C.s.p.) a žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Žalobca mal plný úspech v konaní o náhradu škody pozostávajúcej z účelne vynaložených trov konania a rovnako bol úspešný pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výška náhrady nemajetkovej ujmy bez akýchkoľvek pochybností závisela od úvahy súdu. Aj keď Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v ust. § 142 ods. 3 O.s.p., uvedené neznamena, aby nová právna úprava vylučovala osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov konania v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bolo povinnosťou žalobcu v žalobe uviesť jeho požadovanú výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé od úvahy súdu. Je preto spravodlivé, aby aj súdom prisúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania, vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že strana je zastúpená advokátom, lebo až vtedy je známa hodnota sporu. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov, čomu zodpovedá aj systematické začlenenie ustanovenia § 255 C.s.p. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj vtedy, ak súd prizná nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu.

Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, žalobca v odvolacom konaní vo veci samej úspech nemal a preto úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalovaný. Žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli a teda mu ich náhrada v súlade s ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. priznaná byť nemohla. V odvolacom konaní neúspešný žalobca zase nemal právo na ich náhradu.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).